Radu Mihai CRIŞAN
doctor în economie – specializarea *Istoria gândirii economice*

DE CE ?

REFLECȚII INFIDELE DESPRE HOLOCAUST

Editura TIBO
BUCUREŞTI
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRIŞAN, RADU MIHAI
De ce ? : reflecții infidele despre Holocaust / Radu Mihai Crişan. - Bucureşti : Tibo, 2008
Bibliogr.
ISBN 978-973-88829-1-1

323.1(=411.16)

ISBN 978-973-88829-1-1

CUPRINS

Cel care respectă caracterul propriu şi libertatea de manifestare a oricărui alt geniu național, contractează prin aceasta el însuşi dreptul de a fi respectat în toate ale sale.

Mihai Eminescu,
Şedința Adunării de vineri…, ***Timpul***, **VII, nr. 19 din 26 ianuarie 1882, în Opere, vol. XIII, PUBLICISTICĂ, 1882 – 1883, 1888 – 1889,** ***Timpul***, ***România Liberă***, ***Fântâna Blanduziei***, **cu 64 de reproduceri după manuscrise şi publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, Bucureşti, 1989, pag. 40, 41**

DE CE?

Reflecții infidele despre Holocaust

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuției, şi că nici nu văd pretutindeni doar complotişti şi comploturi.

,,Orice aluzie la «conspirație» trezeşte un cor de proteste din tabăra «javrelor cu ştaif» autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori. Exemplul cel mai actual este acuzația de «*holocaust*» adusă poporului român". (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

„Lăsând la o parte monstruozitatea vinei colective, dreptul pe care şi-l arogă diverşi(;) de a fi *şi acuzatori şi judecători*; ***am vrea să ştim dacă acuzațiile ce ni se aduc vin din partea unor persoane private, a unor asociații sau pur şi simplu din partea statului Israel.***

Dacă vin din partea unor persoane private sau O.N.G., rămâne de neînțeles[:] de ce statul român în frunte cu preşedintele trebuie să sărute mâna călăului; să accepte orice acuzație la adresa statului român?

Dacă ar fi venit din partea statului Israel trebuia să vină pe căi oficiale, diplomatice şi făcute publice prin presă.

Deci cine a stabilit vinovăția poporului român în cazul acuzației de holocaust şi, mai grav, cine a acceptat această vinovăție? S-a făcut vreun referendum, s-a discutat în legislativ, s-a făcut măcar vreun sondaj de opinie, s-a făcut publică suma exorbitantă cerută de...; şi aici mă opresc: cerută de cine? De o entitate «superioară» care trece peste orice convenție între națiuni?

De ce statul român nu dă un comunicat în care să spună: cine ne acuză, pe baza căror dovezi acceptate de un tribunal, care tribunal, când s-a judecat.

Dacă statul român acceptă sancţiunea şi statul Israel nu declară oficial nimic, trebuie să acceptăm existenţa unei supraputeri oculte şi a unui complot împotriva românilor – evident, cel puțin începând din secolul 19". (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

A compara argumentele, şi a o face cu tonul liniştit al bunei-credințe reciproce, constituie esența oricărei discuții serioase – nota Eminescu încă acum mai bine de o sută de ani. (Mihai Eminescu, *«Românul» continuă a se ocupa...*, Timpul, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise şi publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, Bucureşti, 1985, pag. 46)

De-aceea, în ştiinţă, „totdeauna, indiferent de subiectul abordat, se obişnuieşte un examen critic şi senin al tuturor argumentelor, pro şi contra. În privinţa holocaustului însă – capitol din istoria contemporană a umanităţii, indicaţia din programa şcolară este aceea de a nu se admite nici o discuţie liberă cu privire la aspectele controversate sau poate chiar controversabile. Cui foloseşte ca în această problemă să fie ascunsă complexitatea faptelor şi, mai ales, complexitatea vinovăţiilor?" (Ion Coja, *Notă explicativă(2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situaţia Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duţu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Ţara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003, pag. 10)

„Nu le dau dreptate celor ce neagă holocaustul, iar dacă prilejul se iveşte, caut totuşi să înţeleg acest fenomen, *real*, al «revizionismului», şi asta nu mă împiedică să citesc cu cel mai mare interes dezvăluirile, mai vechi şi mai noi, făcute de autori evrei [ca de exemplu Roger Garaudy în studii precum *Procesul Sionismului Israelian* - vezi ediţia românească Editura Samizdat] privind complicitatea unor persoane şi cercuri evreieşti la producerea holocaustului. Li se va preda oare elevilor o lecţie şi despre vinovăţia care revine unor lideri evrei, unor instituţii evreieşti, unor doctrine politice evreieşti, în iniţierea şi întreţinerea holocaustului?" (Ion Coja, *Notă explicativă (2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situaţia Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duţu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Ţara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003, pag. 11) Sau despre „declaraţia dată în 1955 de WILHELM FILDERMAN, fost preşedinte al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti în anii '40:

«***Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Preşedinte al Uniunii Comunităţilor Evreieşti din România şi Preşedinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Broadway at 71 St, declar următoarele:***

(...) În timpul perioadei de dominaţie hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susţinută cu Mareşalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuşi la persecuţia germanilor-nazişti (s.n.). Trebuie să subliniez că populaţia română nu este antisemită(;). Am fost martor al unor mişcătoare scene de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aş aminti doar câteva exemple:

Graţie intervenţiei energice a Mareşalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;

El a dat paşapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viaţă era în pericol;

Graţie politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez aceasta pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică.»**" (Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război şi a Urmaşilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia şi Bucovina, Federația Română a Foştilor Deținuți şi Luptători Anticomunişti, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat,* Bucureşti, 16 aprilie 2002 – Textul se regăseşte în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suită de documente şi mărturii adunate şi consemnate de* ***ION COJA*, în folosul parlamentarilor şi al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea şi aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, Bucureşti, 2002, pag. 13, 14)

Şi oare la cunoştința câtor elevi va fi adus conținutul articolului lui Nicolae Iorga, «*De ce atâta ură?*» (6 **iulie 1940**):

„Se adună şi cresc văzând cu ochii documentele şi materialele, actele oficiale şi declaraţiile luate sub jurământ.

Înalţi magistraţi şi bravi ofiţeri cari şi-au riscat viaţa ca să apere cu puterile lor retragerea şi exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaţilor, lovituri cu pietre şi huiduieli. Toate aceste gesturi infame şi criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valuri de ură s-au deslănţuit ca sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură?

Aşa ni se răsplăteşte bunăvoinţa şi bunătatea noastră?

Am acceptat acapararea şi stăpânirea iudaică multe decenii şi evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Şi de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă şi publică de isprăvile bandelor ucigaşe de sectanţi sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, oraşe şi sate.

Fraţii noştri îşi părăseau copiii bolnavi, părinţii bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald şi un cuvânt înţelegător, fie şi numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoştinţă. Li s-au servit gloanţe, au fost sfârtecaţi cu topoarele, destui dintre ei şi-au dat sufletul.

Li s-au smuls hainele şi li s-a furat ce aveau cu dânşii, ca apoi să fie supuşi tratamentului hain şi vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească faţă de musafiri şi jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde şi frăţeşti faţă de neamul nostru în nenorocire". (Nicolae Iorga, *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – Regăsiți textul în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suită de documente şi mărturii adunate şi consemnate de* ***ION COJA****, în folosul parlamentarilor şi al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea şi aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, Bucureşti, 2002, pag. 23)

„Adevărul se dovedeşte cu argumente şi contra-argumente, nu prin ordonanţe guvernamentale, armată, poliţie, închisori, călăi şi trântori, cu care trebuie dat de pământ!

Ce are de ascuns regimul de la Bucureşti?

Guvernele care au ceva de ascuns, care încearcă să ascundă realitatea istorică în dosul uneia sau a mai multor ordonanțe de urgență, sunt în afara legii". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Articolul 31 din Constituția României: (1)*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*

Or, tocmai acest drept este anulat de prevederile O.U.G. 31/2002, care obligă cetățenii la dopaj şi îndoctrinare cu versiunile fabricate de poliția politică a gândirii şi de foştii (;)academicieni plini şi corespondenți de la «Fane Babanu»". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„***Unde sunt gropile comune cu zeci sau sute de vagoane de schelete umane, unde sunt restul de dovezi care ne incriminează?***

După ce se vor găsi dovezile, ele vor trebui evaluate de nişte comisii de experţi şi transformate în probe ale procesului. Am zis proces! *Care proces? Acela care judecă şi condamnă!*

Unde sunt executanții, criminalii, că nu se vede nici unul, că nu or fi omorât atâta puzderie de oameni Antonescu şi Alexianu?! Să-i aducem în fața unui tribunal, să mărturisească, nenorociții!

Cine ne acuză? Tovarăşul Ellie Wiessel? ***Păi ce-o fi el, acuzator, judecător şi pluton de execuție?***" (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mişcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„Dacă ne acuză statul Israel, să o facă la nivel diplomatic, cum cere uzanţa internaţională.

Vreau să văd în ziare(;) scris mare: «*Statul Israel acuză România de Holocaust!*» Copie după actul oficial, şi, ca tot românul, cu antet, ştampilă şi semnătură!" (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mişcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„De ce se ascund Poporului Român anumite adevăruri? Simplu: pentru a-l menține pe mai departe în sclavie. Sclavia iudeo-comunistă de ieri a fost înlocuită de cea iudeo-americană şi occidentală de azi". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Jewish Banker : „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverşunat duşman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuşi, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului şi ne permit să-i fim noi axa. Aceşti doi oponenți Bolşevismul şi noi înşine ne găsim identificați în Internaționala. Aceşti doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai

societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției și de jos prin revoluție". (Citat din *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 10)

Din perspectiva (;)Ordonanțe[i] guvernamentale 31/2002 ştiința devine duşmanul poliției politice, care o combate pe toate căile ipocriziei democrate de tip occidental, prin toate mijloacele teroriste de tip KGB". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

După decembrie 1989 „Românii au devenit cetățeni liberi, într-un stat ce se pretinde că ar fi *de drept*, NU de *drepți*. ***Drepturile lor fundamentale, garantate de numeroase tratate şi convenții internaționale, ca şi de art.37 din Constituție, au fost golite de orice conținut şi anulate prin abuziva Ordonanță de Urgență 31/2002***.

Art.1 din O.U.G. 31/2002 nu ne spune care autoritate de stat este îndreptăţită şi împuternicită să constate «ura naţională, rasială sau religioasă», discriminarea sau infracţiunile contra păcii şi omenirii. Nu se ştie cine constată acestea, după cum nu se ştie nici cine, cum, în ce fel şi între ce limite trebuie să le combată!

Prea uşor se ajunge la încheierea din art. 1 cu privire la promovarea cultului «persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracțiuni contra păcii şi omenirii». Ce înseamnă de fapt «promovarea» unui astfel de cult? Nu cumva legiuitorul alogen vrea să ne interzică până şi pronunțarea numelui mareşalului-erou Ion Antonescu?" (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12) Adică a omului care:

- a fost şeful Statului Major al armatei române ce, în 1919, desființând la Budapesta dictatura bolşevică a lui Bela Kuhn (Cohen), reuşea să întârzie cu mai bine de douăzeci de ani instalarea comunismului în Europa de Est;

- a denunțat (odată cu instalarea regimului său de autoritate) Masoneria ca un pericol de Stat şi a instituit *Comisiunea de cercetarea materialului şi activității societăților secrete Franc-Masonice din România* (vezi pentru amănunte volumul: Toma Petrescu, *Conspirația lojilor – Francmasonerie şi Creştinism* – , Ediția a IV-a, Imprimeriile *Frăția Românească*, Bucureşti, 1941).

„Dacă da, ***cu ce drept vorbesc de infracțiuni contra păcii şi omenirii tocmai guvernanții care, aflați acum în solda Americii şi a Pactului Nord-Atlantic (precum altădată în solda Uniunii Sovietice şi a Tratatului de la Varşovia) trimit armata***

***română să ucidă patrioții afgani şi irakieni ce îşi apără țara şi interesele lor naționale?*"** (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Şi, totodată, de ce *„după apariția O.U.G. 31/2002, nimeni nu a fost cercetat şi condamnat pentru promovarea cultului personalității criminalilor Stalin, Lenin sau Ceauşescu, prezentați şi lăudați în diverse publicații, la televiziunea națională sau la alte televiziuni centrale şi locale*[?] Nu cumva se încalcă astfel în mod flagrant prevederile (;)ordonanțe[i]? (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Corectitudinea politică este în aceeaşi măsură inamica adevărului, care, până astăzi, a fost obiectivul declarat al cunoaşterii omeneşti, şi al îndoielii, care a fost fidelul instrument al acestei cunoaşteri". (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 102)

În optica ei, „un individ sau un grup de indivizi care îşi revendică dreptul la o informare imparțială, obiectivă, independentă, necontrafăcută de ziarişti şi nesupusă cenzurii corecte politic trebuie considerat extrem de periculos şi tratat ca atare, monopolul pe care corectitudinea politică îl deține asupra informației fiind de o importanță crucială". (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 35)

„**Printr-un program bine pus la punct, românul este ţinut la limita supravieţuirii, pentru ca toată atenţia şi preocuparea sa să se îndrepte spre rezolvarea zilei de mâine**, cu prețuri mari, salarii şi pensii mici; tineretului i se oferă fotbal, ca o supapă de refulare a mizeriilor şi neîmplinirilor, stadionul – şi nu numai – devenind locul de descărcare dirijată a furiei şi a excesului de energie.

Cine se mai gândeşte în ziua de azi la viitorul apropiat sau mediu al României, cine pune cap la cap toate manevrele aparent fără legătură din viața politică a țării? Românilor li s-a dat o coajă de pâine şi circ cât cuprinde!

Presa scrisă, dar mai cu seamă televiziunea, îți serveşte zi şi noapte diversiune şi nu pentru audiență, cum se pretinde, ci în baza unei campanii de lungă durată, dar de evidentă intensitate, pentru a te dirija pe un anumit drum(;)"... (Nicador Zelea Codreanu, *Cui îi e frică de Legiune*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 54, ianuarie 2008, pag. 2)

„Întreprinderile înapoiate [- ***nu din punct de vedere tehnic!...*** -] sunt o redută a comportamentului *autoritarian*, a organizațiilor *masificate*, a abandonului decizional şi deci a *nevoii* de «führer». Disperarea, spaima de viitor, dezrădăcinarea generează masificare şi autoritarism. Aceste întreprinderi sunt «polițiile» informale în era maselor. Ele *reprimă* tot ceea ce se abate de la starea care le conservă". (Ilie Bădescu, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura *Evex*, Bucureşti, 1998, pag. 260)

„*Întreprinderea înapoiată* generează aşadar fatalmente putere totalitară. Înlăuntrul ei puterea este de tip autoritarist, relațiile sunt cele de dependență față de şef care-şi «promovează» şi «recompensează» «clienții» după loialitate față de el, după lipsa discernământului şi a judecății critice. Şcoala puterii totalitare începe în aceste întreprinderi unde un individ care are judecată critică, etc, este eliminat(;). Aceste întreprinderi sunt «şcoli» ale comportamentului totalitar, ale supunerii față de «şef», ale compromisului moral şi politic în raport cu interesul cel mai mărunt.

Şeful acordă recompensele, de la acordarea «aprecierii» individuale la acordarea «primelor», a «recuperărilor», a «închiderilor» de ochi, etc, în funcție de ascultarea oarbă şi de loialismul bine probat în timp. Cel ce încalcă regulamentul nescris al acestei şcoli este livrat necazurilor care culminează – după o lungă ostracizare şi expulzare sociometrică – cu darea afară (cu prima ocazie care se iveşte)”. (Ilie Bădescu, *opera citată*, aceeaşi pagină)

Totuşi, chiar şi în condițiile acestea paralizante, mai apare câte o voce care nu se teme să vorbească public despre „dezmățul şi setea de sânge şi de răzbunare dezlănțuită de iudeo-comunism după pierderea războiului de către români şi câştigarea puterii(;) de către *evreii travestiți în ruşi, comunişti, eliberatori, educatori, conducători politici, conducători militari, asigurători ai siguranței naționale, asigurători ai ordinii publice, travestiți în scriitori, în artişti, în justițiari, în şefi de orice, în conducători de orice, în specialişti de orice*, şi mai presus de toate hotărâți să acopere «cu vârf şi îndesat» «datoriile» (de cele mai multe ori imaginare) față de oricine îndrăznise până atunci să îi supere(;) oricât de puțin”. (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mişcarea Legionară* în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2)
Câte o voce care nu pregetă să dezvăluie faptul că „**după aprecierea istoricului şi cercetătorului de specialitate Gh. Boldur-Lăţescu, numărul victimelor asasinate în închisori, şantiere ale morţii, la interogatorii etc., se ridică la 500.000: tot ce a avut ţara mai bun în acei ani, elitele intelectuale, politice, militare, şi, în plus, 4.000 de preoţi şi ierarhi – cei mai mulţi sub acuzaţia de «legionari».** *Din această cifră uriaşă, 300.000 au fost legionari, simpatizanți legionari sau pur şi simplu cei care îi dăduseră nu-ştiu-când un şut în spate vecinului la o ceartă ca între vecini, dar vecinul nu era numai vecin, era evreu!*” (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mişcarea Legionară* în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2)

„A trece genocidul ca act politic antiromânesc din sarcina celor care l-au conceput, dirijat şi impus pe seama unor temniceri, de la simplul gardian, la directorul de închisoare, executanți încorsetați în rigori militare, aşa cum încearcă să o facă o echipă de simbriaşi din presă, este egal cu operarea de diversiuni şi intoxicări spre a ascunde adevărul istoric şi a exonera de răspunderi bestiile

criminale care au îndoliat un popor, hărăzindu-i o epocă de mucenicie prin teroare şi dictatură poliţienească.

Consider diversiune manevra de a impune prin *mass media* şi orice fel de referire scrisă, numele româneşti adoptate de membrii comandourilor alogene încuibate pe toată ierarhia puterii. Este o metodă abilă de a trece pe seama autohtonilor atât impunerea bolşevismului, cât şi crimele în masă săvârşite de alogeni". (Radu Theodoru, *Contra-Raport Tismineţky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007, pag. 3)

„Poporul Român aspiră la ***cercetare ştiinţifică şi exprimare liberă a concluziilor acesteia în orice domeniu, indiferent că ele plac sau nu plac unora***, indiferent de adevărul sau eroarea pe care aceste concluzii le-ar conţine, adevăr şi eroare ce vor ieşi la lumină cu timpul, după cum s-au petrecut lucrurile totdeauna, fără intervenţia nici unui fel de poliţie sau justiţie represivă în materie de gândire şi de cunoaştere. ***Nimeni nu are dreptul să ne interzică cercetarea ştiinţifică a oricăror popoare, evenimente, fapte, întâmplări, obiceiuri, religii, superstiţii şi orice altceva***". (Teodor Usca, *Apel la raţiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Desigur, e excelent să se lupte «contra rasismului, antisemitismului şi a resurgenţelor nazismului»(;) dar este tipic faptul că guvernul ar prefera s-o facă reducând la tăcere sursele de informaţii contradictorii, ceea ce echivalează cu a viola spiritul în care au fost concepute libertatea gândirii, a cuvântului şi a presei, singurele care fundamentează libertatea de opinie. Căci, în fine e dificil să se facă deosebirea între «adevăraţii» şi «pretinşii» istorici, dacă nu li se dă voie tuturor să se exprime, şi pare curios că un guvern republican îşi propune să impună publicului o anumită viziune asupra istoriei şi să-i întemniţeze pe oamenii care propun alta.

Există aici o confuzie(;) periculoasă între libertatea de a afirma sau nega şi libertatea de a lăuda sau de a condamna.

Se înţelege clar că un guvern îşi exercită legitim funcţiile atunci când interzice să se facă apologia unei crime, a unui viciu, a unui drog. E mai greu de înţeles de ce interzice să se discute despre existenţa acelei crime, a acelui viciu sau a acelui drog: cu cât e mai absurdă o teză care le neagă, cu atât va fi mai uşor recunoscută ca atare şi se va descalifica de la sine. Interzicerea unei informaţii, fie şi mincinoase, înseamnă a da impresia că se doreşte să se ascundă ceva, fără a mai pune la socoteală faptul că o asemenea măsură nu pare deloc conformă cu Declaraţia Drepturilor Omului şi ale Cetăţeanului pe care se bazează Constituţia.

În mod vizibil, manipularea informaţiei a devenit o procedură firească (o procedură *curentă* – n.n.) în spiritul puterilor publice. S-ar zice că am revenit la vremurile când Inchiziţia dădea foc cărţilor cărora nu le aproba conţinutul". (Vladimir Volkoff, *Tratat de*

dezinformare. De la Calul Troian la Internet, Traducerea Mihnea Columbeanu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 222, 223)

Dezirabilitatea, în atari împrejurări, a omului care totuşi se încăpăţânează să gândească?...
Cea care-o ştim.

Dar…, merită?
Ce-aţi zice să nu ne pripim de-a răspunde?

Sugestia mea. Acceptaţi provocarea? *Întâi* trei întrebări:

I. De ce Hitler, deşi Germania era o mare putere *tehnică*, trimite armata germană (*etnic germană*!) pe frontul sovietic *NE*echipată cu carburanţi şi motoare care să reziste la gerurile iernii ruseşti? Şi aceasta în condiţiile în care, tot el, Hitler:

   a) Precum însuşi mărturiseşte în *Mein Kampf*, fusese combatant în primul Război Mondial, în calitate de *militar*; adică e imposibil să nu fi ştiut adevărul elementar că orice război, indiferent cât de roz şi de fulger s-ar profila la început, nu-i deloc exclus să se transforme – urmare ivirii pe neaşteptate a unor circumstanţe independente de voinţa celui care îl proiectează – să se transforme într-o confruntare de uzură, care să dureze ani şi ani.

   b) Iarăşi conform propriilor lui mărturisiri:

      - Avea deplină cunoştinţă că pe Napoleon *gerul* îl înfrânsese sub zidurile Moscovei.

        („Nu am avut de luat o decizie mai gravă, pe tot parcursul acestui război, decât aceea de a ataca Rusia. Spusesem dintotdeauna că trebuia să evităm cu orice preţ războiul pe două fronturi şi, de altfel, nimeni nu se îndoieşte că am meditat mai mult decât oricine asupra experienţei lui Napoleon". (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 39))

      - Dificultăţile pe care i le provocase nereuşita campaniei militare a Italiei în Grecia l-au forţat

să întârzie cu aproape o lună şi jumătate declanşarea atacului asupra Uniunii Sovietice.

(„De ce anul 1941? Pentru că trebuia să întârziem cât mai puțin posibil, şi să întârziem cu atât mai puțin cu cât, în vest, adversarii noştri nu încetau să-şi sporească puterile. De altfel, nici Stalin însuşi nu stătea cu mâinile-n sân. Pe ambele fronturi, timpul acționa împotriva noastră. Prin urmare, nu se pune întrebarea: «De ce deja din 22 iunie 1941?», ci «De ce nu mai devreme?». Fără dificultățile create de italieni, cu campania lor idioată din Grecia, i-aş fi atacat pe ruşi cu câteva săptămâni înainte". (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 41)

„Dacă războiul ar fi rămas un război condus de Germania, nu de Axă, am fi putut ataca Rusia încă din data de 15 mai 1941. Având la activ numai victorii totale şi indiscutabile, am fi putut termina campania înainte de sosirea iernii". (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 51))

- Urmare aceloraşi dificultăți, era nevoit să înceapă cu forțe militare diminuate atacarea colosului de la Răsărit.

(„Deşi incapabili deja să reziste în Abisinia şi în Cyrenaica, italienii au avut tupeul, fără a ne cere părerea şi fără măcar a ne anunța, de a se lansa într-o campanie absolut inutilă contra Greciei. Dezonorantele lor eşecuri au stârnit contra noastră ranchiuna anumitor balcanici. De altfel, acolo trebuie să se caute cauzele rigidizării şi ale schimbării de atitudine a iugoslavilor, în primăvara anului 1941.

Acest lucru ne-a determinat, contrar tuturor planurilor noastre, să intervenim în Balcani, ceea ce a provocat o întârziere catastrofală în declanşarea războiului contra Rusiei. Ne-am consumat acolo unele dintre cele mai bune divizii.

În sfârşit, aceasta ne-a obligat să ocupăm teritorii imense unde, în alte condiţii, trupele noastre nu ar fi fost necesare. Ţările balcanice se cantonaseră voluntar într-o neutralitate binevoitoare în privinţa noastră. În ceea ce-i priveşte pe paraşutiştii noştri, aş fi preferat să-i lansez asupra Gibraltarului, decât asupra Corintului şi a Cretei". (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 50))

II. De ce Stalin (*Djugaşvili* pe numele său adevărat – adică în traducere, «*fiul evreului*») timp de nu mai puţin de un an şi jumătate – adică până la contraofensiva sovietică de la Stalingrad –, opune experimentatei şi, totodată, bineînzestratei cu *muniţie* armate germane trupe sovietice alcătuite din <u>*etnici*</u> *ruşi* neinstruiţi, neînarmaţi şi flămânzi, însă constrânşi, prin mitralierele politrucilor care-i mânau permanent din spate, să lupte mereu în linia I-a? Asta în condiţiile în care odată cu Stalingradul – şi cu *tancurile lui sovietice de fabricaţie S.U.A.* –, Stalin a scos, *ca din pământ*, valuri-valuri de trupe de o calitate cu totul opusă celor decimate sub tirul germanilor, de-acum aproape îngheţaţi şi aflaţi în retragere dezordonată.

III. De ce marea finanţă internaţională îl aduce pe Hitler la putere în Germania, îi susţine efortul de înarmare şi, mai cu seamă, nici până la finele războiului (adică fără întrerupere – *ceea ce înseamnă <u>inclusiv</u> pe toată vremea Holocaustului*) nu încetează să sprijine maşina de război germană?

(„În realitate, industriaşii şi afaceriştii bogaţi din cercurile financiar-bancare internaţionale au fost cei care i-au garantat succesul lui Hitler. După ce Hitler a pierdut votul popular în cadrul alegerilor organizate în 1932, în favoarea bătrânului erou de război, feldmareşalul Paul von Hindenburg, treizeci şi nouă de lideri din lumea afacerilor, cu nume cunoscute precum Krupp, Siemens, Thyssen, Bosch au semnat o petiţie adresată lui Paul von Hindenburg în care

se cerea ca Hitler să fie numit Cancelar al Germaniei.

Acest târg, care l-a adus pe Hitler la conducerea guvernului, a fost făcut în casa bancherului baron Kurt von Schroeder, la 4 ianuarie 1933. Potrivit spuselor lui Eustace Mullins, la această întâlnire au luat parte de asemenea şi John Foster şi Allen Dulles de la firma de avocaţi Sullivan&Cromwell din New York, care reprezentau Banca Schroeder. Anul următor, atunci când Rosenberg l-a reprezentat pe Hitler în Anglia, el s-a întâlnit cu directorul sucursalei de la Londra a băncii lui Schroeder, T.C. Tiarks, care era şi director în cadrul Băncii Angliei. Pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial, banca Schroeder a acţionat ca agent financiar pentru Germania, atât în Anglia, cât şi în S.U.A.”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 123)

„Însă sursa principală de putere a lui Hitler venea de la un cartel de chimicale numit I.G. Farben (numele este prescurtarea de la Interssen Gemeinschaft Farben). Importanţa sprijinului acordat de I.G. Farben mişcării socialiste a fost relevată într-o carte despre cartel, care afirma: «fără imensele facilităţi de producţie ale I.G. Farben, departamentul său dezvoltat de cercetări, variata experienţă tehnică şi concentrarea sa monopolistă de putere economică, Germania nu şi-ar fi putut permite să înceapă războiul de agresiune din septembrie 1939.»

Exista însă o sursă mai puţin cunoscută a enormei puteri economice de care se bucura I.G. Farben: Wall Street, SUA. «Fără capitalul oferit de Wall Street, în primul rând nu ar fi existat nici un I.G. Farben şi, aproape sigur, nici un Adolf Hitler şi nici un al doilea război mondial.»

I.G. Farben s-a înfiinţat în 1924, când bancherul [cetăţean] american Charles Dawes a contractat o serie de împrumuturi externe totalizând 800 de milioane de dolari pentru a

organiza marile companii de oțel şi chimicale în carteluri, printre care şi I.G. Farben. Profesorul Carrol Quigley defineşte Planul Dawes: «în mare, un proiect al lui J.P. Morgan.»

Trei companii participante la Wall Street, Dillon, Read&Co, Harris, Ford&Co, împreună cu National City, s-au ocupat de trei sferturi din împrumuturile folosite pentru crearea acestor carteluri”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 15)

„(;)Adevărata importanță a I.G. Farben în eforturile de război ale lui Adolf Hitler consta în utilizarea procesului cunoscut ca hidrogenare, producerea de benzină din cărbune, creată de cartelul de chimicale I.G. Farben. Germania nu dispunea de resurse naturale pentru producția de benzină, şi acesta a fost unul dintre motivele pentru care a fost înfrântă în primul război mondial. Un om de ştiință german a descoperit în 1909 procesul de transformare a cărbunelui în benzină (Germania dispunea de mari rezerve de cărbune), dar procesul tehnologic nu fusese definitivat în timpul războiului. În august 1927, Standard Oil a acceptat să participe la un program de cooperare în domeniul cercetării şi dezvoltării procesului de hidrogenare, pentru a rafina petrolul necesar Germaniei pentru a pregăti cel de-al doilea război mondial.

Şi, în cele din urmă, la 9 noiembrie 1929, cele două companii gigantice au semnat un contract de cartel”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 16)

„După cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al companiei Standard Oil: «I.G. Farben nu va intra pe piața țițeiului – şi noi nu vom intra pe piața chimicalelor».

Acest contract de cartel a fost extrem de important pentru război, căci, până la sfârşitul războiului, Germania a ajuns să asigure prin eforturi proprii 75% din necesarul de combustibil prin sintetizare.

Mai important a fost faptul că aceste uzine n-au fost bombardate de Aliați, aşa că, până la sfârşitul războiului, cam 25-30 de rafinării germane erau încă funcționale, fiind afectate în

proporţie de numai 15%”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 16)

„William Bramley remarca existenţa următoarelor conexiuni financiar-bancare internaţionale: Max Warburg, un important bancher [cetăţean] german, şi fratele său, Paul Warburg, care jucase un rol crucial în înfiinţarea Sistemului Rezervelor Federale din SUA, erau totodată directori la *Interessen Gemeinschaft Farben* sau I.G. Farben(;). La rândul său, H.A. Metz de la I.G. Farben era director al Băncii Warburg din Manhattan, care mai târziu a devenit o parte componentă a lui Chase Manhattan Bank, ce aparţinea familiei Rockefeller”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 124, 125) „Unul dintre directorii americani de la I.G. Farben era C.E. Mitchell, care era şi unul dintre directorii Băncii Rezervelor Federale din New York şi ai lui National City Bank, aparţinând familiei Warburg. Preşedintele concernului I.G. Farben din Germania, Herman Schmitz, era de asemenea şi membru al consiliilor de administraţie de la Deutsche Bank şi Banca de Reglementări Internaţionale. În 1929, Schmitz a fost ales preşedinte al consiliului de Administraţie al National City Bank, devenită acum Citibank”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 125))

Aşadar?...
CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

------------- * * -------------

DJUGAŞVILI. NUMELE ADEVĂRAT AL LUI STALIN

„Numele «Djugaşvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea şi cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniţi aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «şvili», înseamnă în georgiană «fiu»". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 72)

(„Cine a fost Iosif Vissarionovici Stalin?

Se spune că era creştin ortodox de «sânge pur» georgian, născut la Gori, în Caucazia, şi că pentru un timp a frecventat un seminar. Deşi există diverse «documente» cum ar fi fotografiile şi fotocopiile, care pot fi adevărate sau false, fiindcă au apărut după revoluția comunistă, ofițerii Serviciului Secret Român au cules propriile lor informații chiar în Caucazia, în timpul celui de al doilea război mondial, informații care scot la lumină şi dezvăluie, cel puțin pentru noi, misterul vieții şi carierei lui Stalin. Ca religie, familia lui se pare că a fost într-adevăr creştin ortodoxă, dar ca «rasă» Stalin nu era un georgian pur. De multe ori evreii care trăiesc izolați într-o societate creştină preferă, din comoditate, să adopte în mod formal religia comunității, ca să nu fie priviți de creştini ca indivizi periculoşi. Dar asta nu schimbă cu nimic caracterul acestor oameni şi, ori de câte ori se iveşte ocazia, ei se ridică împotriva religiei adoptive, de a cărei protecție nu mai au nevoie şi, ca buni evrei ce sunt de fapt, încearcă să o distrugă. Stalin, dictatorul roşu, a fost evreu de origine şi în acest sens există multe probe.

Adevăratul nume al lui Stalin era David Visarion Djugaşvili, căruia i se mai spunea şi Koşba. Numele de Iosif şi Visarion, pe care le purtau Stalin şi tatăl său, nu erau folosite de creştinii ortodocşi. Creştinii nu primeau nume de origine evreiască precum Iosif, Benjamin, Solomon, Miriam etc., ci nume de origine grecească, slavă şi latină, pe lângă cele locale. De aici, o primă concluzie: prenumele lui Stalin indică de la început că este evreu de origine.

Numele «Djugaşvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea şi cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniți aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «şvili», înseamnă în georgiană «fiu».

Numele de Koşba sau Koba, sub care era cunoscut Stalin ca revoluționar în Caucaz, nu era decât numele legendarului evreu Bar-Koşba, care în [anul] 165 d.C. a condus o răscoală a evreilor

împotriva romanilor, în timpul domniei lui Hadrian. În această răscoală Bar-Koşba a fost numit de către marii rabini «Mesia», dar răscoala s-a terminat rău pentru evreime, care a fost împrăştiată de romani în diferite provincii ale Imperiului. Pentru că adevăratul său nume îi trăda originea evreiască, Stalin a preferat să-l schimbe cu cel rusesc de Iosif Vissarionovici Stalin.

Originea îi era trădată şi de trăsăturile feței. Georgienii sunt în general oameni înalți şi bine dezvoltați fizic, pe când Stalin avea doar un metru şaizeci înălțime. Acest fapt i-a obligat pe urmaşi să-l urce pe un scaun «invizibil» în lăcaşul Mausoleului, ca să apară mai «impozant» pentru masele care defilau în şiruri nesfârşite prin Piața Roşie din Moscova. Fizionomia lui Stalin era tipic evreiască şi probabil de aceea, ca să-i ascundă aceste trăsături, toate fotografiile care i se publicau erau în prealabil retuşate.

Familia, sau mai bine zis familiile lui Stalin au fost de origine pur evreiască. Prima soție a lui Stalin era o evreică din Caucaz, Kati Schwanitz, cunoscută sub numele de Katerina Şvanidze. Ea a fost mama lui Iacob Davidovici Djugaşvili (de ce Iacob şi nu un nume autentic rus sau caucazian?), fiul cel mare al lui Stalin, capturat în timpul războiului de germani, în ziua de 16 iulie 1941, şi dispărut, probabil executat la sfârşitul războiului. A doua nevastă a fost Nadia Alleluiah, cunoscută sub pseudonimul de Aleluieva. Fosta secretară particulară a lui Stalin i-a devenit nevastă, mamă a lui Vasili şi a Svetlanei Stalin. Nadia Alleluiah a fost asasinată de propriul ei soț, în 1932, din cauza relației adultere cu evreul Gleizer, el însuşi executat în acelaşi an din ordinul lui Stalin, ca «troțkist». Sinuciderea Nadiei Aleluieva a fost o minciună scornită de comunişti pentru a-l apăra pe Stalin, care îşi ucisese propria nevastă. A treia nevastă a dictatorului roşu, Rosa Kaganovici, era, cum se ştie, sora faimoşilor Kaganovici, evrei care dețineau un adevărat control asupra U.R.S.S., fiindcă au fost singurii care, în ciuda schimbărilor specifice regimului roşu, s-au menținut în posturi cheie şi controlau cea mai importantă ramură a vieții economice comuniste, industria.

Cel de-al doilea fiu al lui Stalin, Vasili Iosipovici Djugaşvili, general în armata rusă, căruia i se spunea «Vulturul» pe vremea când trăia tatăl său, are o față tipică de evreu: păr roşu, față plină de pistrui, nări de evreu, urechi mari şi buze groase. Cât timp a trăit Stalin, fiul lui a locuit la Moscova şi era considerat unul dintre cele mai respingătoare personaje de la Kremlin.

Fiica lui Stalin, Svetlana, s-a căsătorit în 1951 cu evreul Mihail Kaganovici, unul din stăpânii Rusiei sovietice. Întrebarea e: de ce nu s-a căsătorit Svetlana cu un rus oarecare, ci tocmai cu un evreu? Fireşte, pentru că şi ea era evreică şi respecta normele Talmudului, care interzice evreilor să se căsătorească cu ne-evrei, pentru a nu altera «poporul ales de Dumnezeu».

Între anii 1949-1950, Svetlana Stalin a fost în relații amoroase cu ziaristul evreu Alexei Keplen. Svetlana ar fi putut găsi uşor în «paradisul» creat de tatăl ei un iubit rus. Dar, cum ruşii de atunci şi de azi sunt doar sclavi ai evreimii ascunse sub pseudonime, ei nu şi-ar fi putut permite să întrețină relații cu «elita evreiască» reprezentată de Svetlana Iosipovici Djugaşvili.

Cum se explică faptul că georgianul de «sânge pur» s-a preocupat de problema națională evreiască încă din 1912? În acel an, Djugaşvili a scris un articol intitulat «Problema națională şi social-democrația», în care se ocupa în principal de problema națională evreiască. Articolul a fost publicat la Viena în numerele 3, 4 şi 5 din 1913 ale revistei «Prosvescenie». Stalin amintea că există un număr mare de evrei în Daghestan şi Caucazia, adică țara lui de origine, şi se ocupa de posibilitatea organizării evreimii într-o națiune. Înainte de a scrie acest articol, Stalin a consultat o bi[bli]ografie vastă pe această temă, printre care «Problema națională» a lui Springer, «Problema națională şi social-democrația» a lui Bauer, ambii evrei(;), şi protocoalele celui de-al IV-lea, al VI-lea şi al VII-lea Congres Evreiesc, care au avut loc la Bielostok (Polonia) în aprilie 1901, la Zürich (Elveția) în aprilie 1905 şi la Lvov (Polonia) în decembrie 1906, ca şi protocoalele celui de-al VIII-lea şi celui de al IX-lea Congres al Bund-ului evreiesc, desfăşurate în septembrie 1910 la Lvov şi iunie 1912 la Viena. De ce acorda Stalin atâta interes problemei internaționale a evreilor, cu mult înainte de revoluția comunistă?”... (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 72, 73)

„Orice persoană cu judecată care nu se lasă influențată de presă înțelege fără mari dificultăți că nici un ne-evreu nu ar fi putut anihila din interiorul Rusiei puterea organizată de zecile de evrei(;) creatorii statului sovietic. Şi nici un ne-evreu, spre exemplu Stalin (dacă n-ar fi fost evreu de origine) n-ar fi fost tolerat şi ajutat de un grup de evrei ca Apfelbaum (Zinoviev), Rosenfeld (Kamenev), Sobelsohn (Radek) etc., să îl elimine pe unul de-ai lor, cum a fost cazul lui Bronstein (Troțki)”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Orice om «fără experiență politică», dar cu capul limpede ştie că atunci când este vorba despre o bandă de asasini, cum a fost cea a organizatorilor şi conducătorilor revoluției bolşevice, nu poate exista niciodată înțelegere între membrii ei şi că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea rivalități interne, diferențe care vor conduce la lichidarea celui mai slab. Aşa s-a întâmplat între Stalin şi Troțki şi mai târziu între Stalin şi Kamenev, Buharin, Radek etc. Nu este vorba aici de antisemitism, ci de o simplă rivalitate tribală”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Evreii din Occident şi instrumentele lor recrutate dintre creştini au dat lumii o versiune greşită despre luptele interne din

Rusia, ca să creeze impresia că cei «câțiva» evrei amestecați «din întâmplare» în revoluția bolşevică au fost excluşi şi înlocuiți cu «ruşi antisemiți» şi că nici comunismul nu este altceva decât o nouă «reeditare» a vechiului imperialism țarist, la fel de antisemit ca şi acela. Ignoranța Occidentului cu privire la organizarea secretă şi la conducerea omorurilor din Rusia, dar mai ales cu privire la adevărata naționalitate a autorilor a permis ca minciunile iudeo-masoneriei să ia locul adevărului". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Cei implicați în conspirația iudaică mondială au adus lumea în starea de confuzie de astăzi. Evreii nu sunt proşti şi ştiu ce fac. Singurii care nu înțeleg ce se întâmplă sunt ne-evreii. Câteva milioane de evrei organizați şi lucrând pe ascuns sunt pe punctul de a distruge viața şi fericirea tuturor popoarelor lumii.

În ciuda luptelor interne pe care le-a dus împotriva fraților săi rivali, Stalin şi-a interpretat fără cusur rolul în conspirație – tocmai de aceea masoneria iudaică americană i-a cedat cu atâta uşurință jumătate din Europa şi aproape toată Asia". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Lupta dintre Stalin şi Troțki a fost o consecință firească a morții lui Lenin. Întotdeauna când moare un dictator moştenitorii lui se luptă pentru a-i lua locul. Aşa s-a întâmplat şi în Rusia.
Iudaismul occidental țipa că «georgianul» Stalin a înlăturat «vechea gardă» (evreiască) a lui Lenin prin procese şi epurări. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Stalin a înlăturat vechea gardă leninistă, dar numai pentru a o înlocui cu alta asemănătoare. Mai abil decât Troțki în materie de intrigi politice şi cu ajutorul evreilor Apfelbaum, Rosenfeld, Sobelsohn sau, cum se prezentau ei, Zinoviev, Kamenev, Radek, şi alții, Stalin a reuşit să învingă. Dar asta nu a schimbat cu nimic natura regimului comunist, politica lui şi soarta poporului rus". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87))

------------- * * -------------

BIBLIOGRAFIE

(nominalizez în ea doar materiale din care am citat sau la care am făcut referire directă)

1. XXX, *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006 [C.L. III. 39]; An III, nr. 46, iunie 2007, [C.L. III. 46]; An IV, nr. 53, ianuarie 2008, [C.L. IV. 53]; An IV, nr. 55, martie 2008, [C.L. IV. 55]; An IV, nr. 60, iulie 2008, [C.L. IV. 60]
2. XXX, *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, [O.L. 1(7)]
3. XXX, *Santinela*, nr. 17, iunie 2007
4. XXX, *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003
5. Angelsdorf Wilhelm von, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.
6. Bădescu Ilie, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura *Evex*, Bucureşti, 1998
7. Coja Ion, *Holocaust în România? Suită de documente şi mărturii adunate şi consemnate de* ***ION COJA****, în folosul parlamentarilor şi al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea şi aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, Bucureşti, 2002, [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]; *Notă explicativă(2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003
8. Eminescu Mihai, *«Românul» continuă a se ocupa…*, Timpul, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise şi publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, Bucureşti, 1985
9. Hitler Adolf, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, Bucureşti, 1993; *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, [T.P.];

Însemnarea intimă din 15 februarie 1945, în [T.P.]; *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în [T.P.]
10. Iorga Nicolae, *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]
11. Marrs Jim, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.
12. Petrescu Toma, *Conspirația lojilor – Francmasonerie şi Creştinism –* , Ediția a IV-a, Imprimeriile *Frăția Românească*, Bucureşti, 1941
13. Romanescu Traian, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997
14. Theodoru Radu, *Contra-Raport Tisminețky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007
15. Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război şi a Urmaşilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia şi Bucovina, Federația Română a Foştilor Deținuți şi Luptători Anticomunişti, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat,* Bucureşti, 16 aprilie 2002 – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]
16. Usca Teodor, *Apel la rațiune (II)*, în [C.L. IV. 60]
17. Volkoff Vladimir, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.; *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet, Traducerea Mihnea Columbeanu,* Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.
18. Zelea Codreanu Nicador, *România ca un hotel*, în [C.L. III. 39], [C.L. IV. 56]; *Pe cine sperie Mişcarea Legionară* în [C.L. III. 46]; *Cui îi e frică de Legiune*, în [C.L. IV. 54]; *Despre Mişcarea Legionară*, în [C.L. IV. 56]
19. XXX, *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L. 1(7)]

------------- * * -------------